

ling af rigsadvokaten eller justitsministeren. Som anført under bemærkningerne til lovforslagets § 99, stk. 3, må afgørelser, der fremtræder som truffet af f.eks. en politimester, men som reelt er truffet af f.eks. rigsadvokaten, behandles efter reglerne om adgang til påklage af den højere myndigheds afgørelse. Det samme gælder, hvor en foreskrevet forelæggelse fejlagtigt ikke er sket. Det forekommer i praksis, at statsadvokaterne tilbagesender en af politimesteren forelagt sag efter gennemsyn, men uden nærmere oplysning om statsadvokatens stilling til sagen. Statsadvokaten må i disse tilfælde anses for at have tiltrådt politimesterens indstilling vedrørende sagen med den følge, at en eventuel klage over afgørelsen må behandles efter reglerne om klage over afgørelser truffet af statsadvokaterne som 1. instans. Dette udelukker ikke, at statsadvokaten i første omgang kan tage stilling til klagen. Fastholdes afgørelsen, skal klageren vejledes om, at afgørelsen kan indbringes for rigsadvokaten.

Endelig præciseres i 3. pkt. i overensstemmelse med overordningsforholdet, at statsadvokaterne – inden for de rammer, der er fastlagt af justitsministeren og rigsadvokaten – kan give politimestrene generelle og konkrete pålæg, herunder om forelæggelsespligt.

Bestemmelsen i den nugældende § 716, stk. 3, om forelæggelse af »tvivlsomme eller særdeles vigtige spørgsmål« for rigsadvokaten er ikke medtaget i lovforslaget, idet forelæggelsesregler fortsat bør fastsættes ved administrative forskrifter svarende til bl.a. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 29. juni 1984 om forelæggelse m.v. for statsadvokaterne samt rigsadvokatens meddelelser.

Th § 102

Bestemmelsen er en følge af forslaget om at fastsætte en almindelig frist for adgangen til klage, jf. om baggrunden herfor lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Det foreslås, at fristen for klage over afgørelser fastsættes til 4 uger. Bestemmelsen gælder kun, hvor en afgørelse er truffet, men ikke for klager f.eks. over at der endnu ikke er truffet afgørelse i sagen. Fristen regnes fra det tidspunkt, hvor klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Ved brevforsendelse må afgørelsen antages at være kommet frem den første postudbringelsesdag efter afsendelsen, medmindre klageren sandsynliggør, at meddelelsen er kommet frem senere. Klagen skal være kommet frem til myndigheden inden fristens udløb.

Klagefristen er ikke absolut, idet klager, der fremkommer efter udløbet af 4 ugers-fristen, skal be-

handles, hvis klagemyndigheden skønner, at fristoverskridelsen må anses for undskyldelig. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis afgørelsen vel er meddelt klageren, men denne på grund af bortrejse, sygdom eller lignende har været forhindret i at indgive klagen rettidigt.

Det bemærkes, at en kortere klagefrist end 4 uger kan følge af lovforslagets § 724, stk. 2, om nye regler om påtalen, der svarer til den nugældende § 749, stk. 3, 2. pkt. Efter bestemmelsen kan forfølgning mod den, der har været sigtet, kun fortsættes efter den overordnede myndigheds bestemmelse, hvis meddelelse herom er forkyndt for den pågældende inden 2 måneder fra den dag, da afgørelsen er truffet, medmindre sigtedes forhold har medført, at rettidig forkyndelse ikke har kunnet ske, eller betingelserne for genoptagelse, jf. § 975, er til stede.

På grund af forslaget om, at afgørelser kun skal kunne påklages til den nærmeste overordnede myndighed (to-instansprincippet), vil det formentlig kun sjældent forekomme, at to måneders-fristen udløber på et tidligere tidspunkt end klagefristen på 4 uger, idet meddelelse om afgørelsen normalt afsendes samtidig til den sigtede og sagens øvrige parter. I disse tilfælde bør klagevejledningen indeholde udtrykkelig oplysning om den kortere klagefrist.

Endvidere bemærkes, at en overskridelse af klagefristen ikke berører den overordnede myndigheds adgang til at omgøre den underordnede myndigheds afgørelse i medfør af bestemmelserne i lovforslagets § 98, stk. 3, § 99, stk. 2, 2. pkt., og § 101, stk. 2, 3. pkt.

Reglerne i § 98, stk. 4, § 99, stk. 3, og § 101, stk. 2, samt § 102 vedrørende klageadgang indeholder ikke bestemmelser, som fastlægger kredsen af klageberettede. Dette må afgøres efter de almindelige forvaltningsretlige regler. Med hensyn til påtaleopgivelse og tiltalefratagelse er der fastsat bestemmelser om underretning og klageadgang i § 724, stk. 1.

Th § 103

Stk. 1 svarer til de nugældende bestemmelser i § 102, stk. 1 og 3 om antallet af statsadvokater og fordelingen af forretningerne mellem disse, bortset fra, at reglerne om, at justitsministeren bestemmer stedet for statsadvokaternes embedskontor og meddeler midlertidig beskikkelse ved embedsledighed og forfald, er udgået som unødvendige.

Stk. 2 svarer til den nugældende bestemmelse i § 103, stk. 1, sidste pkt., om justitsministerens kompetence til at beskikke medhjælpere for statsadvokaten.

Bestemmelsen i stk. 3 erstatter den gældende § 102, stk. 4, om bemyndigelse til i en enkelt sag at